

АНА ХУАНГ

ако
ЛЮБОВТА
си имаше
ЦЕНА

Книга трета от поредицата
АКО ЛЮБОВТА БЕШЕ...

Превод от английски език Кристина Георгиева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *If Love Had a Price*

Copyright © 2020. IF LOVE HAD A PRICE by Ana Huang

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2025

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-3464-2

ГЛАВА 1

– ЩЕ ТИ ПЛАТЯ ДЕСЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА, ЗА ДА ИЗ-
чукаш мащехата ми.

Устата на Крис се изви в доволна усмивка, когато зеленоокият Адонис се спря и се обърна, красивото му лице бе любопитна маска от досада и недоверие.

През по-голямата част от лятото той не ѝ обръщаше внимание, а това хич не ѝ се нравеше.

Крис Карера беше свикнала да я забелязват.

Адонис обаче беше идеален за плана ѝ и тя реши да се държи любезно. С други думи, реши да не му къса топките, за да ги хвърли на хайката пуми с долнокачествен ботокс и кичозни версачета, която вилнееше по Родео Драйв.

О, и десетте хилядарки бяха доста сладичка оферта. За щерката на един от най-големите богаташи в Америка обаче десет бона бяха капка в морето.

– Бъркате ме с някого – изфъфли Адонис и черен, гладък като оникс дъх на уиски погали кожата ѝ. На пръв поглед изтънчен, а отвътре хулиган. – Аз не съм проститутка.

Крис се усмихна още по-широко. Приблужи се дотолкова, че можеше да преброи целунатите от слънцето кичури във вълнистите кестеняви коси и да види зле прикритата ярост, глееща в зелените очи.

Тази ярост беше интересна. Сигурно на повечето хора

няма да им е приятно да им сложат етикета „проститутка“, но здраво стиснатите зъби говореха, че зад гнева се крие по-дълбока причина.

Ако я интересуваше, щеше да помисли по въпроса. Обаче не я интересуваше. Интересуваше я само едно – да изхвърли на улицата оная

алчна зестрогонка с изкуствените дини, бъдещата ѝ мащеха, и тоя Адонис тук щеше да свърши отлична работа. Беше точно типът на Глория, известна още като Мащехището – слънчев загар, женкар и прекрасен, като излязъл от фотошоп. И бонус точки – можеше да върже две думи в смислено изречение, без да използва термина „пич“.

Беше типът на всяка праволинейна жена и идеалният кандидат за работата. Оставаше само да го убеди.

– Не се изразих достатъчно ясно – измърка Крис. – Ще ти платя десет хилядарки, за да се престориш, че чукаш мащехата ми. Дали наистина ще си набодеш оная работа в нея, ми е все едно.

Адонис се изсмя дрезгаво и стомахът на Крис най-неочаквано се преметна.

Само да не е от оная сандвич, който ядох по-рано, мина ѝ през главата.

Ако е получила хранително отравяне, ще съди до второ пришествие кафенето, от което тъкмо си тръгваха, а това, по дяволите, ще бъде срамота, защото местенцето ѝ допадаше. Разположено между семейното имение в Бевърли Хилс и холивудския офис, където работеше за лятото като асистент на Боби Райдън, една от най-добрите рекламни консултантки в Холивуд, , кафене „Алхимия“ беше просторно убежище с перфектни латета и готини пичове, включително изсечения sameц пред очите ѝ.

Тя не знаеше истинското му име, но тайничко го беше кръстила Адонис – на красивия гръцки бог. Беше келнер в кафенето, но Крис беше готова да заложи и последния си

долар, че се цели да стане актьор или рокзвезда.

Бяха в Ел Ей все пак.

– Госпожичке, да не би да се друсаш? Няма да припаря до мащехата ти, даже и да си имаш мащеха. – Адонис присви очи. – Ако това е скрита камера, губите ми времето. Не се снимам в риалити и още по-малко в програми, за които не съм си дал съгласието.

Крис се наежи, от една страна – заради това подиграва-телно „госпожичке“, от друга, защото той ѝ губеше време-то с ината си.

Имунитетът му пред обаянието ѝ също ѝ лазеше по нервите.

Крис не флиртуваше, не въртеше романтични афери, но очакваше от мъжете поне малко да им потичат лигите, когато въртне градуса на чара. Големи кафяви очи, плътни устни, дребничка фигура с наляти форми, в това число естествен чифт чашки 36-и размер, обикновено при- вличат погледите на мъжете.

Но не, тоя Адонис изглеждаше заинтригуван колкото картонен евнух.

Крис почна леко да губи търпение.

– Това не е скрита камера. – Тя не би се докоснала до такова лепкаво нещо като тия програми. – Времето ми струва скъпо и не ща да го пиляя в спорове. С две думи, ето каква е сделката – баща ми ще се жени тази есен за една сребролюбка, годеницата му, и отказва да се вслуша в гласа на разума, затова аз ще го принудя да чуе гласа на разума, тоест ще я изхвърля на улицата само по евтините парцалки, в които е изтупана, когато го е прелъстила в бара, където е била келнерка.

– И ще постигнеш това, като наемеш човек, който да я изучука – извинявай, да се престори, че чука – сарказмът не можеше да се сбърка – бъдещата ти мащеха?

– И да я снима – сви рамене Крис. – Един път да стане госпожа Карера, няма и да се замисли да изневери на баща

ми. Ще му спестя разбитото сърце.

Крис обичаше баща си, макар че го виждаше само за по две-три седмици в годината, защото беше затруднен с работа. Той можеше да си намери нещо по-добро от този червенокож боклук Глория.

Да не споменаваме, че Крис още не беше простила на Мащехището, защото наговори баща ѝ да ѝ отреже финансите, и то точно по коледните празници.

За късмет, Роджър Карера скоро отстъпи пред мълчанието на единствената си щерка и ѝ върна привилегиите – с месечен таван на кредитната карта, само че Крис никога не прощаваше обиди.

Глория ще си плати, тя ще се погрижи за това. – Откъде си толкова сигурна, че ще му изневери? –

Яростта в зелените очи се беше изтекла, заменена от иронична насмешка.

Крис отброи причините на пръсти: – Първо, тя е два пъти по-млада от него и прилича на Джесика Рабит, а баща ми, да е жив и здрав, не е Джордж Клуни. Второ, има нулев морал. Трето, ако се съди как чука с поглед другите мъже, когато си мисли, че никой не я гледа, явно си пада по млади, снажни типове с хубавички личица. – Тя хвърли поглед на изваяните устни на Адонис, силно изразената извивка на челюстта, широките рамене. – Някой като теб.

Адонис не минаваше съвсем за хубавичко момче. Беше красив, но излъчваше сурова, гневна мъжественост, която се изплъзваше на повечето куклени красавици в града.

Крис направи гримаса в секундата, в която мисълта ѝ мина през главата.

Явно прекалено много време се беше застояла в тъй наречения Град на ангелите, защото вътрешният ѝ диалог започваше да мяза на диалог от някоя слаба романтична комедия.

– Поласкан съм. – Сарказмът се завърна. Лек повеи разроши увисналия перчем на Адонис. – Но отговорът пак е не. Крис не повярва на ушите си и заговори разпалено: – Ти будалкаш ли се с мен? Това са десет хиляди долара. Даже не се налага да я целуваш. Само се направи, че я чукаш. Ти си актьор, нали?

Адонис рязко сви вежди:

– Как разбра?

– Стига, моля те. Това е Ел Ей. Осемдесет и шест на сто от готините келнери гонят кариера в киното.

– Съгласен съм. – Той се потърка по брадата. – Защо аз? В Ел Ей е пълно с актьори, които ще се нахвърлят на това предложение.

– Казах ти, Машехището си пада по типове като теб.

Крис никога нямаше да си го признае, но Адонис я беше заинтригувал. Тя беше редовен клиент в „Алхимия“, откакто преди три седмици кацна в Ел Ей, а той беше единственият мъж от персонала, който я поглеждаше само колкото да я пита дали иска още кафе. Това, плюс факта, че току-що беше отказал десет хиляди – пари, които му трябваха, ако се съди по очуканата таратайка, в която се канеше да се качи, когато тя го спря – го правеше малко по-интересен от неговите съотечественици с Y хромозома.

Крис извърна очи, за да не гледа въпросната очукана таратайка. Само от одрасканата боя и хлътналата врата на шофьорското място нещо притеснително я засърбяваше. Окаяното, вехто чудо беше като визуален еквивалент на полиестера.

– И аз ти казах, че не съм курва – отвърна спокойно Адонис. Въздухът между тях изпука от напрежение и косъмчетата по врата ѝ тревожно настръхнаха. Сетивата ѝ бяха нащрек и долавяха всичко – от повдигането на мъжките му гърди до лекия и съвсем не неприятен мирис на кафе и кожа, който лъхаше от дрехите му.

– Въртим се в кръг. – Крис правеше усилия да запази хладнокръвие. – Както ти казах, дори не се налага да спиш с нея. Това е работа за актьор. Ще изиграеш ролята на любовник. Ще я прелъстиш, ще я вкараш в някоя гадна поза, откъдето камерата ми ще направи няколко бързи кадъра, а ти ще станеш по-богат с десет бона. За по-лесна работа не можеш и да си мечтаеш.

Адонис се подпря на таратайката и скръсти ръце. С неумолимия, гневен поглед и нехайната поза той приличаше на съвременен Джеймс Дийн с няколко капки Лиъм Хемсуърт.

– Нека да са петнайсет и ще си помисля. На Крис просто не ѝ се вярваше. – Това не е истина! Ти се пазариш? – За кого се имаше той, по дяволите? – Десет бона са много за такава никаква работа. На тази цена мога да наема всеки неизгрял талант в града.

– Ами какво чакаш? – Насмешлива усмивка зафлиртува с крайчетата на устата му при последвалото мълчание. – Ако беше толкова лесно, нямаше да се караш с един келнер на паркинга. – Интересно, но думата прозвуча в устата му като обида към Крис. – Какво избираш, принцесо?

Тя скръцна със зъби.

– Петнайсет бона и ще го направиш?

– Ще си помисля дали да го направя.

На Крис малко ѝ оставаше да фрасне това негово безукорно лице. Жалко че не си беше сложила коктейлния пръстен на „Диор“ – тогава от юмрука със сигурност щеше да го заболи.

– Добре. – Съгласието ѝ учуди и самата нея. – Дай ми телефона си.

Адонис ѝ го подаде, без да каже дума. Нова изненада. Крис очакваше да ѝ откаже – до такава степен беше решил да ѝ спъва живота.

Тя добави номера си в контактите му и от телефона му си изпрати съобщение.

– Как се казваш?

– Нейт.

Нейт. Отиваше му някак.

– Аз съм Крис. – Тя му върна телефона с отсечен, твърд тон. – Имаш четирийсет и осем часа да решиш. Ако до понеделник в пет вечерта не ми се обадиш, предложението отива при друг – някой, който няма да е чак такъв глупак, че да остави сделката на живота да изтече между пръс-тите му.

– Принцесо, трябва да ми предложиш много повече от едни петнайсет бона, за да кажа, че това е най-добрата сделка в живота ми. – Погледът му се спусна до устните ѝ и този незначителен жест зареди думите му със сексуален подтекст, от който тялото на Крис най-неочаквано пламна. Подигравателната усмивка отново цъфна на лицето му. – Ще се чуем след четирийсет и осем часа. Или, кой знае?

Той се качи в таратайката и потегли, а странно развълнуваната Крис остана да пухти от яд на паркинга.

ГЛАВА 2

ДОБРОТО НАСТРОЕНИЕ НА НЕЙТ РЕЙНОЛДС СЕ изпари в секундата, в която се прибра вкъщи. Миризмата на алкохол го удари в носа и познатата гледка на баща му, който беше заспал на дивана в хола, стиснал полупразна бутилка „Джак Даниелс“, прогони и последните приятни мисли след разговора с красивата брюнетка преди час на паркинга.

Крис.

Тя беше любимката на мъжкия персонал в кафенето, откакто преди няколко седмици се появи за първи път. Вече беше редовна клиентка, но идеалната прическа и скъпите дрехи крещяха „разглезена принцеса“, ето защо Нейт избягваше да флиртува с нея. Колегите му нека точат лиги по знойната хубост и сдържаното ѝ високомерие, колкото им душа иска, но той по надути богати момичета не си падаше.

Тя обаче излезе по-интересна, отколкото очакваше – огнена натура с остър език, а не някоя тъповата и скучна наследница като онези, с които беше спал в миналото на два-три пъти. Разточителната ѝ петцифрена оферта също не беше за изхвърляне. Даже и да не обичаше разглезените, богати девойки, Нейт нямаше проблеми да им взема паричките и господ му е свидетел, че семейството му

имаше нужда от зелените гущери. И все пак при мисълта да се продаде за суха пара – дори само да се престори, че го прави – в корема му кипваше горчилка и му прилошаваше.

Имаше четирийсет и осем часа да реши дали почтеността и моралът струват повече от покрива над главата му. Ще мисля за това по-късно. Чакаха го по-неотложни проблеми, а именно да заведе баща си горе, в стаята, и да проветри тая гадна смрад на уиски, преди Скайлър да се е прибрала.

Майкъл Рейнолдс изсумтя и се намести в съня си. Едно време беше хубав мъж, висок и слаб като сина му и със същия мургав цвят на кожата, но от старостта, мъката и пианството вече не приличаше на себе си.

Познат коктейл от яд, умора и примирение със съдбата заклокочи във вените на Нейт. Той разтвори прозорците и напръска въздуха с лимоновия спрей, който Скайлър беше купила при последното им ходене в „Уолмарт“. Вдигна съборените вещи – поставката за чадъри в малкото антре, рамката със снимката на десетгодишния Нейт и четиригодишната Скайлър на масичката, после се опита да измъкне от ръцете на баща си добрия стар Джак.

Майкъл се размърда. Нищо друго не можеше да го разсъни така, както заплахата, че ще го разделят с любимото уиски.

– Нейт? – Той примигна срещу сина си с размътени, кръвясали очи. – Какво правиш тук?

– Аз живея тук – отвърна Нейт с рязък глас. – Ти това ли правиш цял ден?

Майкъл трябваше да си потърси работа. Бяха го изритали от строежа, където работеше, защото не стига, че закъснял, ами цъфнал и наквасен, но беше дал дума на сина си скоро да си намери нещо друго.

Оттогава минаха два месеца.

– Пратих на две-три места резюмета – смотолеви

той. – После не помня какво е станало. Сигурно съм заспал.

Нейт въздъхна, за да се успокои. Отдавна беше изгубил търпение към баща си. Разбираше болката му – със същата печал се бяха борили и те със Скайлър. Годините минаваха, а тъгата като черна мъгла така и не се вдигаше от дома им.

Но животът не спира, защото тъгуваш, а Майкъл имаше две деца на ръцете си. След като беше разменил задължени-
ята си на баща със забравата, която намираще в бутилка- та, де факто Нейт стана глава на семейството.

Беше на двацет и три, но се държеше повече като баща на Майкъл, отколкото обратното.

– Изкъпи се и се преоблечи. Скайлър скоро ще си дойде – нареди Нейт.

Той знаеше кога да отстъпи. В това състояние нямаше смисъл да кара Майкъл да си търси работа – баща му само ще го зяпа с празен поглед в очите, сякаш е изгубил волята да живее.

В общи линии това и стана преди пет години, когато Джоана Рейнолдс се качи на самолета, след като беше ходила на гости в Чикаго на най-добрата си приятелка. Така и никога не се завърна. Самолетът получил техническа повреда и се разбил в Скалистите планини, оцелели не останали, само двацетина съсипани семейства, между които и това на Нейт.

Майкъл се навдигна тежко.

– Има ли нови роли тази седмица? Мечтата на баща и син беше Нейт да успее в киното, но мотивациите им страшно се различаваха. Нейт от дете мечтаеше да превземе големия екран, Майкъл искаше Нейт да печели достатъчно, че да има за алкохол.

Да бе, да! Един път да се видеше с пари, Нейт щеше да прати баща си в най-добрата клиника, която можеше да се намери. Може би тогава щеше да успее да залепи парченцата от

семейството си.

– Имах един ангажимент като модел – отвърна Нейт, за да избегне въпроса, подхвана стареца под мишница и го повдигна.

От дъжд на вятър Нейт приемаше случайни, временни ангажименти – модел, сервитьор, барман, за да прибавя по нещо към заплатата от кафенето. Все едно какво, стига да му плащат. Всеки долар беше от значение.

Семейство Рейнолдс не беше изпаднало чак толкова.

Имаше семейства, които бяха затънали много повече от тяхното, но заради алкохолната зависимост на Майкъл, който беше останал без работа, с разходите по Скайлър, която скоро завършваше училище, и актьорските амбиции на Нейт доходите им бяха изтънели. Дотам, че всеки месец в деня, в който плащаха наема, тревогата като червей копаеше тунели в мислите му.

Ако Нейт беше великодушен, щеше без никаква жал да ореже харчовете и да се откаже от мечтите си за холивудска слава. Преследването на екранна кариера струваше пари – снимки, уроци по актьорско майсторство, огромно количество бензин, за да обикаля по прослушвания и мероприятия из целия град. Малко по малко сумата се трупаше. От уроците се отказа, когато Майкъл си изгуби работата, но това не стигна.

Нейт обаче не беше нито финансов гений, нито светец. Беше двайсет и три годишно момче, което си имаше меч-та. Кажете си, че е егоист, ако щете, но проклет да е, ако остави надеждите да се изплъзнат леко между пръстите му, точно както стана с младостта му.

Откакто навърши осемнайсет, той носеше на плещите си грижите на далеч по-зрели от него мъже. Сега му трябваше само един голям пробив в кариерата и нищо повече.

Само един. Нищо повече.

Отвън се затръшна автомобилна врата.

Нейт настръхна и забърза към стаята на стария Рей-нолдс. Стовари го на леглото и докато му свали обувките, докато го завие и дръпне завесите, Майкъл пак беше заспал.

– Татко? Вкъщи ли си? – Гласът на Скайлър долетя до горния етаж.

Нейт затвори вратата на стаята и я пресрещна в хола. Беше облечена в синьо-бяла блуза и шорти в същите цветове, а под ръка носеше футболна топка. Усмихнатото ѝ лице се беше зачервило, косата ѝ беше вързана на конска опашка. Беше наследила лешниковите очи и русите къдрици на майка им и понякога сърцето на Нейт се свиваше от приликата.

Лицето ѝ грейна, щом го видя.

– Нейт! Прибрал си се рано.

Тя се хвърли запотена да го прегърне и се разсмя, когато той направи престорена гримаса.

Скайлър обичаше прегръдките, независимо от времето и ситуацията.

– Махни се от мен. Смърдиш. – Закачливата нотка по-смекчи думите му.

– Сега се прибирам от футбол. – Тя завъртя нагоре очи, после набърчи нос. – Всъщност цялата стая смърди. Пфу!

– Виновна е телесната ти миризма.

– Млъквай. Нямам телесна миризма. – Тя ухапа устна. – Татко пак се е напил, нали?

– Не – излъга той.

– Глупости. Тук вони на говняно уиски.

Очите ѝ се спряха на нещо зад гърба му. Той проследи погледа ѝ и изруга наум, когато на масичката за кафе видя бутилката. Беше забравил да я скрие, преди да замъкне стареца горе.

Скайлър знаеше, че баща им пие, но Нейт се опитваше да я предпази от най-лошата страна на пианството му, доколкото беше по силите му. Сестра му и досега се държеше

за наивната мисъл, че Майкъл като по чудо ще излезе от вцепенението след цели пет години и пак ще стане любящият баща, какъвто беше някога, а на Нейт сърце не му даваше да разбие фантазиите ѝ.

– Езика – предупреди я той, за да отвлече вниманието ѝ от полупразната бутилка уиски на няколко крачки от тях.

Скайлър пак завъртя очи.

– Все тая. Чувала съм те да казваш и по-лоши неща.

– Как мина лагерът? – смени темата Нейт.

Двамата часове наред можеха да се препират, но след напрегнатия ден в кафенето той се чувстваше уморен.

Освен това имаше нужда от време да премисли предложението на Крис.

– Беше чудесно! – Конската ѝ опашка се развя развълнувано. Нищо не я въодушевяваше повече от футбола, освен може би един нов брой на „Сайънтифик Америкън“. Нейт нямаше понятие откъде идваше тази любов към науката – приживе майка им беше учителка по английски, а баща им не беше точно Бил Най. – Отбелязах два гола и треньорката каза, че ако продължавам в същия дух, в края на лятото ще ми напише препоръка за Станфорд.

– Страхотно!

Искрена усмивка разтегна лицето му. Нейт беше зарязал следването, за да работи, след като майка им почина, а баща им затъна в пиянството. Оценкаите му в най-добрия случай бяха посредствени, но преживелиците от колежа му липсваха – шантави съквартиранти, нови приятелства, купони, момичета, среднощни авантюри, усещането да си млад, свободен, буен.

Той нямаше щастието да живее живота си, както се полагаше на един осемнайсетгодишен, но беше готов да направи всичко по силите си, за да не лишава Скайлър от тази възможност. Тя беше умна и енергична, пълна отличничка и мечтаеше да учи биология в Станфорд. Скъпа мечта, даже

повече от неговата, а единствената им надежда да си го позволят беше да получи пълна стипендия.

Затова ѝ трябваше преднина пред другите кандидати. За късмет, тя имаше талант за футбола, точно както и за ученето, затова Нейт не се замисли да извади безбожната сума за престижния летен лагер, който се гордееше, че бивши негови възпитаници са станали олимпийски и световни шампиони.

След това седмици наред си скъса задника от работа, за да покрие източването от банковата сметка, но си струваше. Дано.

– Между другото... – Скайлър си подръпна опашката с такъв нехаен тон, че моментално събуди подозренията му. – Ще ме закараш ли на кино утре вечер? Ще ходя с една приятелка от лагера.

Раменете му се отпуснаха, щом чу рутинната молба. Слава богу, не отиваше на среща или нещо такова. Нейт си имаше достатъчно грижи и без да се налага да разгонва от сестра си хлапаци, които пращат от хормони и енергия.

– Искате ли питане!

– Благодаря! – Скайлър пак го прегърна, после хукна нагоре по стълбите. – Ще си взема душ, а ти поръчай пицата.

– Кой е казал, че ще поръчвам пица? – извика той след нея.

Тя му отвърна с многозначителен смях.

Поръчките на храна за вкъщи бяха лукс напоследък, но пицата в събота вечер беше семейна традиция още от детството им. Понякога я пропускаха, ако имаше специален повод или нещо друго, но се придържаха към нея, доколкото беше възможно. Това беше единствената дреболия, за която Нейт гледаше да заделя пари всеки месец.

След Скайлър настъпи тишина.

Нейт поръча пицата, облегна се на стената и се зарови безцелно в телефона, докато се спря на името на Крис.

Спомените за огромните черни очи и налятата фигура изпълниха жилите му с трескави, съживителни тръпки. Тя беше опасна. Като всички принцеси.

Но петнайсет хиляди... тези пари ще стигнат за наема за няколко месеца напред. Това ще му даде спокойствие и време да се фокусира върху прослушванията. Кой знае? Може би едно от тях ще го отведе до големия пробив.

Плюс това нямаше нищо против пак да види Крис.

С разплащателна цел, естествено.

Нейт стисна зъби. Логичната половина на мозъка му поведе сражение с вътрешната му съпротива да си продаде тялото за пари. Имаше я също и моралната дилема – трябваше да прелъсти жена, за да разруши връзката ѝ.

Може би беше лицемер – моделите и актьорите също продаваха телата си, а Нейт не беше светец. Но си имаше ценности и мисълта да се преструва, че някой го интересува заради студената, суха пара, му тежеше в надкоремната кухня като мазна пица.

След като десет минути се люшка насам-натам, той мушна телефона в джоба си и се качи на горния етаж. Скайлър беше излязла от банята и мислите му пак се завъртяха в кръга от колебания, докато под горещия душ дълго изтъркваше главоболията от деня.

Не се налагаше да вземе сега решението.

Крис му даде четирийсет и осем часа.

Оставаха му четирийсет и пет.

ГЛАВА 3

РАЗДРАЗНЕНИЕТО НА КРИС И НЕОБЯСНИМАТА

възбуда от срещата ѝ с Нейт я придружиха и по време на шопинг терапията по магазините на Родео Драйв. Когато пристигна вкъщи, слънцето се беше спуснало зад хоризонта, но тя още трепереше от нетипичното вълнение.

Четирийсет и осем часа. За нищо през живота си не беше чакала толкова дълго и сама не разбираше защо предложи на Нейт такава отсрочка, когато на негово място можеше да вземе всеки друг празноглав хубавец.

Това беше работа. Тя е шефът и наема изпълнител – временно при това. Какво я интересува кой е, стига да свърши работата?

Лошото ѝ настроение съвсем се развали, когато видя червеното ферари спайдър на Машехището, паркирано в десетместния гараж. Ферарито, заедно със сребристия мерcedes със сгъваем покрив на Крис, беше една от трите коли, които Роджър държеше в гаража, когато беше в града. Имението на семейството в Бевърли Хилс, както всички техни имоти, беше огромно и в девет от десет пъти Крис успяваше да не се засече с Машехището. Но дори само при мисълта, че червенокосата се шляе из къщата по същото време като нея, я изправяше на нокти.

Тя затръшна вратата на колата, влезе в основната по-

стройка и по пътя към покоите си подмина куполния таван във фойето, огромния хол, който беше на по-ниско ниво, и професионалната кухня. От ръцете ѝ висяха пликове от десетина луксозни бутика, но Крис беше прекалено погълната от мисли за изумрудените очи, за да намери утеха в товара от дрехи и аксесоари за хиляди долари.

Опита да се отърси от образа на Нейт, но той беше залепнал в съзнанието ѝ като домакинско фолио.

По дяволите!

Стигна до стълбището точно когато във въздуха се разнесе противният, мил глас на Глория.

– Как мина работата, миличка?

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, щом чу пресиления южняшки диалект.

Изпъна рамене, обърна се и измери Мащехището с безразличие.

Глория още не ѝ беше мащеха, но Бъдещото Мащехище не се търкулваше толкова гладко от езика.

Двайсет и седем годишната годеница на баща ѝ беше със зелено горнище от бански на цветя, излагащо на показ най-доброто едро виме, което можеше да се купи с пари, и прозрачен саронг до средата на бедрата. С огненочервена коса, тънка талия и пърхаци мигли, тя наистина приличаше на Джесика Рабит, само че беше още по-неприятна от анимационната героиня.

– Толкова ми е жал за теб, че трябва по цял ден да се трудиш! – Гланцираните устни на Глория се издадоха напред в муцунка. – Сигурно е много... скучно. Но знаеш какво каза баща ти. Трябва да научиш стойността на парите и значението на упорития труд, миличка. Не може да пръскаш семейното състояние за луксозни чантички и скъпи обушценца. – Тя погледна с повдигнати вежди огромния брой пликове.

Крис кипна от яд. Точно Глория ли ще ѝ проповядва с

нейната зависимост от „Ермес“ и „Луи Вюитон“? По-рано е била коктейлна келнерка и едва е свързвала двата края с бакшишите, които ѝ подхвърляли развратниците в някакъв тузарски бар, после в ръцете ѝ паднала голямата риба Роджър Карера, известен още като бащата на Крис. През осемнайсетте месеца оттогава от простодушна никак-вица, за която „Таргет“ беше върхът, тя се беше превърнала в снобарка, която навърта месечни сметки, равни на средната годишна американска заплата.

Крис все пак запази присъствие на духа. С Глория бяха в студена, не в гореща война. Водеха битките си по сенките, чрез тънки, отровни язвителни подмятания и задкулисни машинации. Първата, която изгубеше хладнокръвие, щеше горко да съжалява.

– Благодаря ти за загрижеността. Знам, че имаш дълъг опит с... усиления труд, който стига и за двете ни. Но не се тревожи, че ще профукам семейното състояние. Смятам да защита парите на Карера от всичко и всеки, който ги заплашва.

Истинското значение зад думите ѝ увисна във въздуха по-ясно от бял ден.

Глория беше заплаха, но Крис щеше да я премахне, преди краченцата на Машехището да са стъпили на пътеката към олтара.

Това донякъде си беше чиста отмъстителност от страна на Крис. Баща ѝ беше настоял да си намери „истинска“ работа за лятото, защото Глория беше посяла идеята в главата му. Роджър на драго сърце даваше пари и свобода на щерка си, докато на хоризонта не изгря Машехището. Вместо да спори, Крис прие и убеди баща си да ѝ намери място за лятото като асистент на Боби Райдън. Знаеше кога е по-добре за нея да отстъпи, а щом се налагаше да се трепе като плебей, защо да не го прави на някоя блестява длъжност в Ел Ей, където в свободното си време ще

се възползва от плажовете и бутиците, вместо да върши черната работа в централата на бащината ѝ компания в Сиатъл.

За нейно учудване и тревога Глория предложи да заминее с нея за Калифорния под лъжливия предлог, че иска да се опознае отблизо с бъдещата си доведена щерка преди сватбата през ноември. Роджър, който беше сляп за взаимната омраза между двете жени, но гореше от желание те да се разбират, веднага прие идеята. Нищо че Крис и Глория искаха да се опознаят толкова, колкото на Крис ѝ се искаше да се удави в море от полиестерни пуловери, които предизвикват краста.

Но чудовището просто беше сграбчило шанса да изкара лятото под слънцето на Южна Калифорния вместо в мрачния Сиатъл, докато Роджър приключваше важна сделка в Манила. През последните месеци преговорите поглъщаха цялото му внимание и той беше решил да остане на Филипините, докато всичко приключи, вместо на всеки няколко седмици да прелита напред-назад между Вашингтон и Азия.

– О, миличка, колко си наивна! – измърка нежно Глория. – Да си мислиш, че можеш да защитиш нещо от когото и да било. Израснала си в разкош, разглезена си. Нямах никакво понятие какво значи да се бориш за оцеляване.

Крис се озъби в подобие на усмивка.

– Искаш ли да се хванем на бас?

– О, аз не се хващам на бас. Врели-некипели! – Глория махна пренебрежително с ръка. Светлината се отрази в огромния десеткаратов годежен пръстен и в очите ѝ нахлу студен блясък, когато забеляза как окото на Крис трепна от гняв. – Освен това – додаде тя бавно – няма да имаш кой знае какво да заложеш.

Мащехището се въртна на пети и важно се изнесе към басейна. Бедрата ѝ се залюшкаха като махало.

Няма да имаш кой знае какво да заложеш.

Какво, за бога, значи това? Глория беше насъскала баща ѝ да ѝ отреже финансите, след като един уикенд Крис похарчи екстравагантна сума пари за рождения ден на Кортни по време на обучението в Шанхай, но скоро след това гузният Роджър ѝ върна кредитните привилегии. Нещо ѝ подсказваше сега, че Глория няма да опита пак същия трик.

Освен това разплащателните и спестовните сметки на Крис преливаха от кеш, а щом навърши двайсет и три, попечителството падаше и щеше да получи толкова много пари, че нямаше да се налага да работи нито ден повече в тоя живот.

Тя реши, че Глория само се заная с нея, и изкачи останалите стъпала до стаята си. Един път Нейт да приеме предложението ѝ, а той щеше да го приеме, Глория завинаги ще бъде премахната от пътя ѝ. Крис имаше вяра в дарбата му да прелъсти Мащехището.

Въпреки фасадата с глупавото кикотене и номера с изпадналата в беда девойка Глория никак не беше буначка. Но пък и не беше виждала годеника си вече повече от месец, а Нейт беше достатъчно привлекателен, за да накара и монахиня да коленичи пред него. Една яка, отегчена стажант домакиня за него ще бъде като детска игра.

Крис свали обувките на „Джими Чу“ и размърда пръстите си по разкошния килим. Стомахът ѝ пак се сви, когато си представи широките, силни рамене на Нейт и деликатните, изваяни черти на лицето му. Стана ѝ чудно кои ли окаяни несретници обикалят света с брадавици и увиснали гуши, за да може той да се радва на излишъка от хубост. Господ сигурно беше излял върху него красотата на поне трима мъже, иначе за тази прелест друго обяснение не се намираще.

Опита да се отърси от мислите си, затова започна да изважда покупките, но беше толкова разсеяна, че дори нонувите боти „Pug & Boon“ не можаха да сгреят сърцето ѝ.

Очите ѝ се отместиха към часовника на нощната масичка.

– Тик-так, Нейт – прошепна тя. – Не обичам да ме карат да чакам.

На следващата сутрин отиде в „Алхимия“, където потъна до гуша в проучвания. Беше сигурна, че Нейт ще приеме офертата ѝ, но за всеки случай имаше нужда от резервен план.

До обяд беше прегледала толкова много снимки, че главата ѝ се замая. Плочки на корема, широки лица, перфектен загар. Дрън-дрън, скука.

И Нейт ги имаше тези неща, но стъпваше наперено, имаше самочувствие, а тези неща от пръв поглед пленяваха окото. Мъжете, които откри в интернет, бяха всичко друго, само не и пленителни.

За да бъде справедлива, може би проблемът беше в снимките. Може би на живо бяха по-обаятелни. Но Крис имаше нужда от почивка, преди от отчаяние да е започнала да си блъска главата в масата.

– Ванилово лате с овесено мляко и двойна доза еспресо – синьокосият бариста и келнер с гадната обича на носата тикна латето пред нея.

– Благодаря.

Крис хвърли бърз поглед на останалия персонал. Нейт го нямаше. Обикновено в неделя работеше сутрин – не че му следеше смените или нещо такова.

Беше привлякъл погледа ѝ още щом го зърна, но и през ум не ѝ беше минавало да го заговаря, докато преди седмица не ѝ хрумна гениалният план как да се отърве от Глория.

Странно, но отсъствието му я разочарова малко.

– Днес е пълно с хора – каза тя небрежно. – Учудена съм, че само трима сте на смяна.

През седмицата в кафенето беше спокойно, но в почивните дни гъмжеше от издокаран народ, тръгнал на брънч.

Крис беше пристигнала рано-рано, грабна една маса в ъгъла и за да оправдае окупацията на местенцето, вече часове наред се тъпчеше стабилно с кафе, пасти и между тях една вкусна пържена филийка по френска рецепта.

– Нормално. Като всеки друг почивен ден. – Синята коса остана втрещен от тази неочаквана бърбровост. Досега Крис не беше повеждала разговор, освен обичайните „здрости, благодаря, чао“. – Чакахме още един сервитър тази сутрин, но в последната минута се случило нещо спешно и той се прехвърли в следобедната смяна.

Крис си сръбна от латето.

– Дано всичко да е наред.

– Да, той е добре. – Групичка пияни блондинки поискаха още мимози и отвлякоха вниманието на Синята коса. Той се усмихна печално на Крис. – Каж ми, ако искаш още нещо. След като продължи още няколко минути да преглежда снимки, без всъщност да ги вижда, Крис затвори гневно лаптопа и срещна погледа на по-възрастна жена, която седеше на съседната маса. Беше красива жена с високи скули и загар на кожата и също беше редовен посетител.

Крис не можеше да се отърси от усещането, че вече са се срещали. Може би беше някоя неизвестна актриса? Жената ѝ се усмихна, но Крис не отвърна на поканата за разговор. Само защото се познаваха по физиономия, не означаваше, че са приятелки или познати. Като нищо ще излезе, че е някоя преследвачка.

Крис мушна лаптопа в чантата си, хвърли двайсетачка на масата и излезе с плавна походка от кафенето. За днес беше свършила работа. Следващата ѝ среща беше чак в шест, а дотогава имаше достатъчно време за... какво?

За пазар? Това го свърши вчера.

Да отиде на спа? И това го свърши вчера.

Да отиде на плаж? Много жега и гъмжи от народ. Крис предпочиташе частните плажове на петзвездните хоте-

ли по Средиземноморието.

Ъх!

– Ама и аз съм едно тъпо клише! – измърмори тя и се качи в мерцедеса.

Горкичкото богато момиченце нямаше какво да прави.

Бууу! Хъш-хъш!

Де да беше Фара тук да си поговорят. Бяха се запознали в Шанхай, докато учеха там. Фара преди живееше в Ел Ей, но се бе преместила в Ню Йорк.

Имаше и неколцина други познати в Ел Ей, най-вече потомци на знаменитости, които летуваха по същите луксозни курорти като семейство Карера, но сега не ѝ беше до тях. Тиг беше единственият, когото можеше да търпи, но той винаги караше лятото на сърф на Хаваите или в Южния Пасифик.

След кратко размишление отпраши на изток към Ла Бреа. След по-малко от половин час пристигна пред двуетажна административна сграда, която даваше подслон на зъболекарски кабинет, банка „Чейс“ и клон на застрахователите „Олстейт“ между другите офиси. Беше толкова убита и скучна, че направо я потискаше.

Крис угаси двигателя и слезе от колата. Чак когато се опита да отвори заключената врата, се усети, че е неделя – с други думи, всички бяха в почивка.

Тя изпъшка.

– Аз съм идиот.

– Не бъди толкова строга със себе си.

Крис се завъртя, готова да изпръска целия лютив спрей в очите на тоя зад нея, но се отпусна, когато видя грейналите очета и топлата усмивка на Сюзън.

– Какво търсиш тук? – попита я Крис. – Неделя е.

Сюзън изви вежди. Беше по стари дънки и жълта тениска, която беше виждала и по-добри дни, и носеше голям кашон с нещо, което приличаше на материали за часа по

труд и творчество.

– И аз мога да те питам същото...

Ако Крис беше от ония, които се червят, щеше да по-червенее като домати.

– Обърках дните. Помислих си, че е понеделник.

– Разбирам. – Сюзън беше прекалено възпитана, за да я изобличи, но по будния ѝ поглед си личеше, че не се е хванала на безсрамната лъжа. Всъщност Крис се появяваше рано привечер, понеже денем ходеше на работа, а сега едва минаваше обяд. – Така и така си тук, ще бъдеш ли така добра да ми отвориш вратата? – Сюзън посочи с брадичка картата, която висеше на пръстите ѝ.

Крис я взе, размаха я пред електронния четец на сградата и щом вратата избръмча, я задържа отворена. Последва Сюзън към офиса на „Ментхър“ в дъното със смътното усещане, че е като дете, което се мъкне след майка си към работното ѝ място.

Не че Крис си имаше понятие какво е това. Майка ѝ ги беше изоставила с баща ѝ, когато тя е била на две.

Може би затова диплянката на „Ментхър“ я привлече, когато я видя преди две седмици в „Алхимия“. Това беше организация с идеална цел за момичета, останали без майка, която предлагаше мероприятия, членство и виртуални програми за девойки до двайсет и две години.

На двайсет и една Крис още не беше навършила годините за ментор – не че щеше да се ангажира с ролята, даже и да отговаряше на възрастовите изисквания. Предпочиташе даренията под формата на чекове, много ви благодаря. Освен това нямаше грам желание да я възпитават. Добре си беше, нищо че отрасна без майка. Сама се беше сетила за всичко около цикъла, никой никога не беше разбивал сърцето ѝ, имаше яки гримове и разбираше от стил.

Но ето че някаква необяснима част от нея я беше накарала да вземе една от диплянките и да се появи на след-

ващия ден в „Ментхър“, за да си предложи доброволно услугите – помощ за мероприятията, канцеларска работа, такива неща. Това беше ужасно нелогично. Крис мразеше канцеларската работа. И бездруго трябваше да се занимава с предостатъчно от тези глупости. Противно на очакванията ѝ, при Боби Райдън имаше по-малко купони на червения килим и повече ровене в мрежата, за да се следи коя медия коя голяма клечка от клиентите ѝ е споменала. Да задремеш от скука.

Сюзън щракна лампите и освети празната рецепция и протрития тъмносин мокет. Подминаха бюрото и продължиха право към дъното, където мотивационни плакати и снимки от различни екскурзии на ментори и деца осейва-ха оранжевата стена.

– И тъй... – Сюзън остави кашона на масата и огледа Крис с умните си очи. – Искаш ли да ми помогнеш да подредим материалите за груповите занимания следващата седмица, или искаш да ми разкажеш защо си дошла тук в неделя следобед?

Крис се намръщи. Харесваше Сюзън, която преди четири години беше зарязала филмова продукция, за да основе „Ментхър“ и да се отдаде на новото си призвание – но не чак толкова. Плюс това Крис не беше много сигурна защо се беше довялякла тук в неделя, когато можеше да флиртува със симпатични момчета в Шато Мармон.

– Ще подреждам материалите.

Крис отметна гъст кичур от очите си. Беше си боядисала естествено черните коси в тъмнокестеняво с няколко пласта балаяж отгоре в различни нюанси на шоколад и карамел. Слава богу, беше изровила стилист в града, който по нищо не отстъпваше на сиатълския ѝ фризьор.

Устните на Сюзън се извиха в крива усмивка.

– Добре тогава.

През следващите няколко часа работиха в мълчание. За

нула време наредиха материалите, но Сюзън имаше нужда от помощ с планирането на годишната галавечер на „Ментхър“ през август. Крис с радост се хвана на работа – обичаше да планира и досега беше помогнала на баща си за организирането на десетки дарителски събития. Бюджетът на „Ментхър“ не беше точно на същото ниво като дарителските балове, които режеха глави с по пет хиляди долара за куверт, но малко творчество вършеше чудеса.

– Защо си се хванала с това в неделя? – Върху жълт лист от бележник Крис надраска някои идеи за темата на галавечерта. „Дисни“. Тайната градина. Море. Нищо вълнуващо, но пък включваха пъстрите възрастови групи. – Нали това е работа на Мелинда?

– Не ми пречи. Когато обичаш нещо, не го чувстваш като работа. – Очите ѝ се нагънаха в усмивка. – Благодаря ти, че остана, а можеше да ме зарежеш, за да разбиеш някое мъжко сърце.

Крис махна с ръка на шегата ѝ:

– Стига. Мъжете носят само неприятности.

Нейт пак се мярна в главата ѝ като досадна муха, която не ѝ дава мира, но тя го отпъди с немалко раздражение.

– Така е – съгласи се Сюзън. – Но почакай да намериш човек, който е готов да мине през ада и обратно.

– Не обичам да чакам. – За Крис темата беше приключена. – Ще има ли кино тази вечер?

– Да. Благодаря ти, че ми напомни. – Сюзън си погледна часовника. – Трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем навреме. Нали знаеш трафика в Ел Ей!

Ако имаше нещо, което Крис да мрази повече от марковите имитации, това беше трафикът в Лос Анджелис. Да беше си наела частен хеликоптер за лятото, вместо мерцедеса. Щеше да си спести толкова много часове от живота.

Пристигнаха в киното десет минутки след уговорения

час на срещата. За късмет, Мелинда, програмният директор на „Ментхър“, беше тук, за да посрещне момичетата и техните ментори.

Лицето ѝ се отпусна в усмивка, когато видя Сюзън и Крис. Сигурно не беше лесно сама да се оправя с двайсетина души.

Двете със Сюзън се заговориха по работа, а в това време Крис с хладно безпристрастие огледа двойките менторете. Повечето не я дразнеха, което говореше много за тях, но две-три можеха да си сложат поне малко грим. Тия хора никога ли не са чували за балсам с дълбоко проникване?

– Крис! – Жизнерадостна блондинка по дънкови шорти и бяла фланелка с пастелна дъга, плесната на предницата, изприпка до нея. – Толкова се радвам, че си тук!

Лицето на Крис едва-едва се посмекчи:

– За нищо на света не бих го пропуснала! Скайлър дойде в „Ментхър“ горе-долу по същото време,

когато и Крис стана доброволец, и беше едно от момичетата, които ѝ допадаха. Това предразположение озадачаваше самата Крис – по скала от едно до десет търпението ѝ към всяка бърбивост кръжеше около нулата. Досега Кортни беше единствената бърбива душа, която можеше да поне-се, без да ѝ избодне очите.

– Брат ти още ли не знае, че идваш на срещите? Крис влезе след останалата група вътре. Сюзън беше купила билетите онлайн, затова подминаха дългите опашки и се насочиха право към отегчените разпоредителки вляво.

– Не. Мисли си, че съм тук с приятелка от футболния лагер. – По бузите на Скайлър цъфнаха розови петна. – Глупаво е. Сигурно няма да има нищо против, но не искам да му причинявам болка, нали разбираш? Той направи толкова много за мен, след като мама почина. Ще си помисли, че не ми дава всичко. Но има някои неща...

– За които имаш нужда да поговориш с жена – довърши Крис.

Скайлър се усмихна признателно.

– Да.

За седемнайсетгодишно девойче, израснало в Ел Ей, земята на фалшивите усмивки и усойниците, които ти забиват нож в гърба, тя добре се нагаждаше и беше учудващо невинна. Не точно наивна, но имаше дързък, оптимистичен поглед към живота, който Крис не проумяваше. Сигурно заради това я харесваше толкова много. Скайлър беше особнячка, рядък бисер в море от остро изсечени камъчета.

Плюс това, зад слънчевата ѝ усмивка Крис понякога съзираше дълбока самота, която никога не я напускаше. Това ѝ беше добре познато. Чувството, че си сам на тоя свят, даже когато си заобиколен от хора, може да бъде истинска кучка.

– Нямах да се чувствам толкова зле, ако си имаше приятелка – подхвърли Скайлър, когато се настаниха. – Жена, която да отвлича вниманието му от семейството и работата. Толкова е напрегнат, че ме е страх да не получи инфаркт, преди да е навършил трийсет. – Тя наклони глава и присви очи срещу Крис. – Вие с него сте горе-долу на една възраст...

– Дори не си го помисляй! – Тонът на Крис не търпеше възражения. – Не си падам по романтични афери. Тук съм само за лятото.

Братът ѝ изглеждаше като честен и почтен човек. И отегчителен до смърт.

Семейство и работа. Крис вече беше преполовила пътя до Дремуценвил.

– Но летните афери са приятно развлечение – настоя Скайлър.

Крис изви съвършено оформена вежда.

– Ти някога имала ли си такава афера?

– Не, но...

– Шшш. Филмчето започва.

Намалиха осветлението, всички в залата се наместиха на седалките и притихнаха в очакване.

И тъй като някои от момичетата бяха още малки, на по единайсет, Сюзън беше подбрала филмче без препоръчителен родителски контрол. На четирийсет и петата минута Крис беше готова да застреля сценариста, актьорите на дублажа, режисьора и който там беше измислил концепцията за анимация.

Повече дъгички и еднорози не можеше да понесе. Докато течеше това чудо, Скайлър през цялото време ѝ хвърляше скришни погледи с дяволито пламъче в очите, което не се хареса на Крис. Ама никак.

След деветдесет минути, слава богу, филмчето свърши. Сюзън и Мелинда останаха с момиченцата, които чакаха близките им да ги приберат, но за тази вечер на Крис груповото развлечение ѝ беше дошло до гуша. Тя каза „чао“ на персонала на „Ментхър“ и Скайлър, обърна нула внимание на последните ѝ, отчаяни опити да хвали брат си и подпали колата към Бевърли Хилс.

На средата на пътя телефонът иззвъня. Беше свързан с колата, затова видя името, което светна на безжичния монитор.

Нейт.

Сърчицето ѝ спря да бие за секунда, пръстите ѝ стиснаха здраво волана.

– За малко да изгървеш офертата. – Крис мина без обичайните поздрави.

– За последно като проверих, все още ми оставаха двадесет и един часа – опушеният, бавен глас на Нейт изпълни колата, така дълбок и кадифен, че направо можеше да го пипне.

Зърната ѝ щръкнаха под копринения сутиен за триста

долара, между бедрата ѝ текна разтопена жар и тя преглътна плахия си вик.

На ирационални желания Крис не се поддаваше. Никога.

Да, усети сексуално влечение след срещата с Нейт на паркинга вчера, но това беше на ново ниво.

Беше подгизнала след едно изречение от мъж, когото май дори не харесваше.

Какво, по дяволите, става с нея?

С теб после трябва да си поговорим как да се държиш прилично, скастри тя предателското си тяло, което в отговор още повече се разпали.

– Затова ли ми се обади? За да спорим за точния час, или си готов с решението?

Крис се поздрави за съдржания тон. По гласа ѝ никой нямаше да познае, че трепери като лист на вятъра.

Нейт се засмя и, мътните го взели, дрезгавото боботене на смеха му я възбуди още повече.

Парите ще заваят право в джоба му, ако стане оператор на секс телефон.

– Да, приемам. – Кратка пауза. – При едно условие. Условие? Условие?! Гневът усмири огъня. Вече беше отстъпила да му плати пет хиляди отгоре. Петнайсет хиляди долара бяха много пари за това, което се искаше от него, а то на практика беше нищо – да бъде красив и да подхвърли два-три ком-плимента на Глория.

– Ако пушиш трева, не си мисли...

– Ще го направя за петнайсет хиляди...

Казаха го едновременно, но Нейт не беше свършил и следващите му думи изненадаха Крис до такава степен, че тя дълго не можа да си върне дар словото.

– ... и една целувка. От теб. Когато аз кажа.